

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό τοῦ Ἐπισημοῦ τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑψηλοῦς καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμένου τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

<p>ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ</p> <p>Ἐσωτερικοῦ :</p> <p>Ἔτησια . . . ἀρ. 8,— Ἐξάμηνος . . . 4,50 Τριμηνος . . . 2,50</p> <p>Ἐξωτερικοῦ :</p> <p>Ἔτησια . . . φρ. 10,— Ἐξάμηνος . . . 5,50 Τριμηνος . . . 3,—</p> <p>Δι' ἀποστολὰς ἀρχοῦται τὴν 1ην ἐκάστης μηνός.</p>	<p>ΕΚΔΑΪΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ</p> <p>ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ, 1879</p> <p>ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ</p>	<p>ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20</p> <p>Διὰ τῶν Πρακτικῶν, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15</p> <p>Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λστ. 25</p> <p>ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ</p> <p>Ὁδὸς Εὐφρατίου ἀρ. 33, παρὰ τὸ Βαρθολομαῖον</p>
Περίοδος Β'.—Τόμος 20 ^{ος}	Ἐν Ἀθήναις, 23 Νομβρίου 1913	Ἔτος 35ον.—Ἀριθ. 52

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΖΟΚΕΪ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. (Συνέχεια).

Καὶ ὁ μικρὸς ἐσυλλογιζέτο μ' εὐχαρίστησιν τὴν θριαμβευτικὴν ἐπιστροφήν ποῦ θὰ ἔκαμνεν εἰς τὸ Οὐίμπλνδον, ἀφοῦ ἐτελείωνε τὴν ὑπόθεσίν του εἰς τὸ Λονδίον μὲ τὸν δούκα Λωξέν.

Ἐφ'αντάζετο ἐκ τῶν προτέρων τὴν κατάπληξιν τοῦ Γου. Τσάρλεϋ, ὅταν θὰ τῷ ἀνήγγελλεν ὅτι εἶνε πλούσιος καὶ ὅτι ἐπέστρεφεν εἰς ἀληθινὸς μιλῶντες, μὲ τῆς τσέπες γεμάτες χρυσάφι.

Καὶ ἡ κυρία Τσάρλεϋ μὲ τ' ὀλοστρόγγυλο μούτρο;... Καὶ οἱ συμμαθηταὶ του, ὁ Πόμπης καὶ ὁ Μπόμπης;... Καὶ ὁ μακρολέκτικος ὁ Ζοὲ μὲ κάτι μαλλιά σὰν λινάρι, ποῦ ἐκτεπύσσε αἰωνίως τῆς σόλες του εἰς τὸ μικρὸ του σκοτεινὸ μαγαζάκι;

Πόσον θὰ ἐξέπληττοντο ὅλοι αὐτοὶ οἱ παλχοὶ φίλοι, ὅταν θὰ τοῖς διηγήτο τὰ συμβάντα του καὶ θὰ τοὺς ἔλεγεν, ὅτι ἔγεινε «σπουδαῖος ἀνθρωπος!»

Μετὰ σύντομον καὶ λαμπρὸν θαλάσσιον ταξεῖδι, ὁ Μπόμπης εἶδε μετὰ χαρᾶς τοὺς πρασίνοὺς λειμῶνας τῆς κομητείας τοῦ Κέντ καὶ ἀνέπνευσε βαθέως τὸν πάντοτε ζωογόνον ἀέρα τῆς πατρίδος.

Ἠσθάνετο τόσῃν εὐτυχίαν, ὥστε τοῦ ἤρχετο νὰ πηδήσῃ ἀπὸ τὸ ἀμάξι καὶ νὰ κάμῃ τουμπες εἰς τὸ χορτάρι, ὅπως τὸν καιρὸν ποῦ ἦτο μικρὸς. Ἐκράτηθῃ ὁμοῦ, συλλο-

γισθεὶς ὅτι δὲν ἦτο πλέον τὸ παιδί ποῦ ἐτραγεν εἰς τὴν ἐξοχὴν μὲ μπαλωμένον πανταλονάκι καὶ μὲ τσιράντες...

Ὅχι, τώρα ἦτο νέος μιλῶντες πλούσιος... Ἐπρεπε νὰ κρατῆ τὴν ἀξιοπρέπειάν του καὶ νὰ φέρεται ἀναλόγως τῆς νέας του θέσεως...

Ἦσυχος λοιπὸν καὶ φρόνιμος, προσέχων πάντοτε τὸν σάκκον ποῦ ἐνέκλειε τὴν περιουσίαν του, δούλος πλέον τοῦ

πλούτου, ὁ Μπόμπης ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του πρὸς τὸ Λονδίον, ἐξηπλωμένος εἰς τὰ μαξιλιάρια τῆς ταξειδιωτικῆς του ἀμάξης.

Καὶ διὰ νὰ περᾶ ἡ ὥρα του, προσεπάθει νὰνακαραστήσῃ τὴν ὑποδοχὴν ποῦ θὰ τοῦ ἔκαμνεν ὁ δούξ Λωξέν, ὅταν θὰ τοῦ εἶδε τὸ περιφέρμον γράμμα του.

Τι θὰ ἔλεγε ποῦ τοῦ τὸ ἐκράτησε τόσον καιρὸν;... Ὁ δούξ ἦτο δὲξθῆμος, νευρικός... Καὶ ἂν ἐθύμωνε;...

Ἄλλ' ἰδοὺ τὰ μαυρισμένα καὶ πολυάνθρωπα πρόατια τῆς μεγάλης πόλεως, τὰ μικρὰ πλινθόκτιστα καὶ μονόροφα σπιτία μὲ τὰ ἰσχνὰ των κηπάρια, οἱ μακροὶ καὶ στενοὶ δρόμοι τῆς συνοικίας Βρόκλεϋ, ἡ γέφυρα τοῦ Ταμῆσεϋς, τὰ πλοίαρα, οἱ πωληταὶ τῶν πορτοκαλίων. Εἶνε τὸ Λονδίον!...

Ὁ Μπόμπης διέταξε νὰ τὸν ὀδηγήσουν εἰς τὸ καλλίτερον ξενοδοχεῖον τῆς πόλεως καὶ ὁ ἀμαξήλατος τοῦ ἐπήρε τὴν ὁδὸν Χάρλεϋ, ὅπου εὐρίσκετο τὸ λαμπρὸν ξενοδοχεῖον Κἀβεντιν. Ἄλλ' ὁ σοβαρὸς διευθυντὴς τοῦ ξενοδοχείου τοῦτο μολὶς κατεδέχθη νὰ κατὰξῃ τὴν ταξειδιωτικὴν ἀμάξαν τοῦ παιδίου, καὶ διατάξας ἀπλῶς ἓνα τῶν ὑπηρετῶν του:

— Θωμά; βοήθησε νὰ καταιθάσουν τὰ πράγματα τοῦ κυρίου!

Ἀπεσύρθη μεγαλοπρεπέστα εἰς τὸ βᾶθος τοῦ πολυτελοῦς του γραφείου.

Ἡ ὑποδοχὴ αὐτὴ, τόσον διαφορετικὴ ἀπὸ ἐκείνας ποῦ τοῦ ἔκαμναν εἰς τὰ ξενοδοχεῖα τῶν μικρῶν πόλεων καὶ τῶν χωριῶν, κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ταξειδίου του, ἀφῆρεσεν ἀπὸ τὸν μικρὸν τζοκεῖ μέγα μέρος τοῦ θάρρους του.

Συνεσταλμένος, διέσχισε τὰς

«Ὁ στρατιωτὴς ἤνοιξε μίαν θύραν καὶ ὁ Μπόμπης εὐρέθη εἰς μίαν αἴθουσαν ἐπιλωμένην πολυτελοῦς...»

ἀπεράντους και περιγύρους αιθούσας του ἀριστοκρατικού ξενοδοχείου, και αφού ἐ-
 ούμασε τὰς λαμπρότητας του, ἀπεφάσισε
 νὰ μὴ μείνῃ πολὺ εἰς τὴν μεγάλην πόλιν,
 ἀλλὰ νὰπέλθῃ τὸ ταχύτερον εἰς Οὐέμπλη-
 δων, ὅπου ἡ ἀφιξίς του ὀά ἔλαμνε βεβαί-
 ως μεγαλητέραν ἐντύπωσιν εἰς τοὺς ἀν-
 θρώπους...

Πρὸ παντός ὁμως ἐπρεπε νὰ ξεφορτω-
 ὦν ἐκεῖνο τὸ γράμμα και νὰ τὸ παραδώ-

Ἵπηρετούμενος ἀπὸ τρία-τέσσαρα γκαρούνια...
 (Σελ. 414, στ. α')

ση εἰς τὸν δούκα Λωζέν. Κατόπιν, ἐλεύ-
 θερος ἀπὸ κάθε φροντίδα, ὀά ἐπήγαυεν
 εἰς τὸ ὄρατον χωρίον με τὰ πράσινα λι-
 δάδια, ὅπου ἐτρεχαν τὰ πουλίκια του
 ἱποπόμναστου.

Ἄφου ἔκαμε με ὀλην τὴν προσοχὴν
 τὴν τουαλέτταν του, κατέβῃ ἀπὸ τὸ δωμά-
 τιόν του νὰ προγευματίσῃ εἰς τὴν μεγάλην
 τραπέζιαν.

Ἐκἀθῆσε μόνος εἰς ἕνα μικρὸν τρα-
 πέζι, ὅπου δὲν ἤργησε νὰ ἐλκύσῃ τὰ βλέμ-
 ματα τῶν πολυαριθμῶν πελατῶν τοῦ ξε-
 νοδοχείου. Οἱ ἄνθρωποι δηρωτῶντο με
 ἐκπληξίν, ποῖος νὰ ἦτο ὁ νεαρός αὐτός
 ἔξενος, ὁ ὅποιος ἐταξεδίσειεν ὀλομόναχος
 και κατέλειεν εἰς τὸ καλλίτερον ξενοδο-
 χεῖον τοῦ τόπου;

Ἵπηρετούμενος ἀπὸ τρία-τέσσαρα γκαρ-
 ούνια, σθερὰ και ἀξιοπρεπῆ, ὁ Μπόμπης,
 τοῦ ὀποίου ἡ στενοχωρία ἠδξήθη, ἤρχισε
 νὰ ἐνθυμῆται τὰ εἴθιμα ἐκεῖνα γέυματα
 ποῦ ἐτρῶγεν εἰς τὸ Παρίσι με τοὺς πι-
 στούς του φίλους Παρτρμπέρ και Γκα-
 γιαντῷ.

«Ἄχ, ἐσυλλογίζετο, ἂν εἶχα κ' εἴδῃ
 τοὺς γίγαντάς μου, ὀά ἦμουν πολὺ καλ-
 λίτερα... ὄρισμένως τὸ ξενοδοχεῖον αὐτὸ
 εἶνε πάρα πολὺ γιὰ μένα, και δὲν βλέπω
 τὴν ὄρα νὰ φύγω!»

Σὲρ Ἔρσιν, ἔσκουαρ, δικηγόρος!

Ὁ μικρὸς τζόκευ ἐδιόξατο νὰ τελειώσῃ
 τὸ γέυμα του, ὀταν μῖα συντροφιὰ ἀπὸ
 τρεῖς τέσσαρας νέους, πλουσίως ἐνδεδυμέ-
 νους, εἰσήλθε κ' ἐκἀθῆσεν εἰς ἕνα τραπέζι,
 πλησίον τοῦ ἰδικῷ του.

Ὁ Μπόμπης ἐξεπλάγη πολὺ ὀταν ἤ-
 κουσε τοὺς τζέντλεμαν αὐτούς νὰ ὀμι-
 λῶν γαλλικά και χωρῖς νὰ ὀέλθῃ, ἐπρό-
 σεφε νὰκούσῃ τὴν συνομιλίαν των.

«Εἰμπορεῖ, ἔλεγε διὰ νὰ δικαιολογήσῃ
 τὴν ἀδιακρίσιαν του, νὰκούσῃ τίποτε περὶ
 τοῦ δουκὸς Λωζέν, διότι βεβαίως αὐτοὶ
 ὀά γνωρίζουν τὸν πρώην κύριόν μου».

Παρὰ τὰς ἐλπίδας ὀμως τοῦ Μπόμπη,
 οἱ νέοι ἐκεῖνοι δὲν ὀμιλήσαν διόλου περὶ
 τοῦ δουκὸς Λωζέν, ἀλλ' ἤρχισαν νὰ συζητοῦν διὰ
 τὰς ἱποδρομίας, αἱ ὀποῖαι
 εἶχον γίνῃ τὴν προτεραίαν
 εἰς τὸ Ἔψομ. Τὸ θέμα
 τοῦτο, ἐννοεῖται, ἐκίνησε
 ζωηρὸν τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ
 Μπόμπη.

Χωρῖς νὰ βιάζεται τῶρα
 διόλου, ἤκουε τὴν περι-
 γραφὴν τῆς κούρσας, τὴν
 ὀποίαν ἔκαμνε μεγαλοφῶ-
 νως ἕνας ἀπὸ τὴν συντρο-
 φίαν.

«Καίμένε Πέρτενερ!..
 ἐσυλλογίζετο περιλυπος ὁ
 Μπόμπης. Τί καλά, ἂν ἐ-
 γούριξα τῶρα εἰς τὴν Ἄγγ-
 λῖαν μαζί σου! Ἄλλὰ σοῦ

ἐμαλλε, καλὸ μου ἀλογάκι, νὰ μείνῃς
 ἐκεῖ-κάτω, θῆμα τῆς μοχηρίας τοῦ ἀν-
 θρώπου, ποῦ ὀλίγον ἔλειψε νὰ σκοτώσῃ
 κ' ἐμέ...»

Ἐδῶ δῖεκοψε τοὺς ἀλλογοισμούς του,
 διότι ἤκουσεν ἐξαφνα νὰ
 προφέρεται ἐν ὄνομα...
 Δὲν ὀπήρχεν ἀμφιβολία
 αὐτὴν τὴν φοράν! Κάποιος
 ἀπὸ τοὺς κυρίους ἐκεῖ-
 νους ὀμιλοῦσε διὰ τὸν
 δούκα Λωζέν.

— Μάλιστα, ἔλεγε,
 σὲς βεβαίῳ ὀτι ὁ δούξ
 Λωζέν αὐτὴν στιγ-
 μὴν εἶνε φυλακισμένος
 εἰς τὸ Κίνξ-Μπῆντς.

— Ἄδύνατον, Ἔρ-
 σιν, τῷ ἀπεκρίθη ἕνας
 ἄλλος. Ὁ Λωζέν εἰς
 τὰς φυλακάς διὰ χρέη;...
 Ἄπιστευτον!

— Καὶ ὀμως τὸ ξεύρω
 καλά, ὀπλεθαν ὁ ὄνομα-
 σθεις ἔρσιν, διότι ἐγὼ εἶμαι ὁ δικη-
 γόρος του!

— Πῆγῃ μας λοιπόν τὰ καθέκαστα! ἂν
 ἐκράξαν οἱ τζέντλεμαν, με ζωηρὰν πε-
 ριέργειαν.

Ὁ δικηγόρος, εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν
 ἐντύπωσιν ποῦ ἐπροξένησεν ἡ εἰδήσις του,
 ἀνεκοίνωσε προθύμως ὀ, ὅτι ἐγνώριζε περὶ τοῦ
 πελάτου.

— Κύριοι, εἶπεν, ὁ δούξ ἤλθεν εἰς τὴν
 Ἄγγλῖαν με κάποιαν ἀποστολήν τῆς γαλ-
 λικῆς κυβερνήσεως. Ἄλλὰ πρὸ ἐνὸς μηνὸς

συνελήθη διὰ χρέη κατ' αἴτησιν κάποιου
 ἐμπόρου Ἴπκων, ὄνομαζομένου Φοαγιάρ,
 και ὀδηγήθη ἀμέσως εἰς μῖαν φυλακὴν.

— Καὶ δὲν κατάρωσεν ἀκόμη νὰ ἐπι-
 τύχῃ τὴν ἀποφυλάκισίν του; ἠρώτησε κά-
 ποιός ἀπὸ τοὺς συνδαιτυμόνας.

— Ὁ ἄγγλικὸς νόμος εἶνε ρητός, ἀ-
 πῆντησεν ὁ δικηγόρος. Δὲν ὀπάρχει τρόπος
 ν' ἀποφυλακισθῇ, ἐκτὸς ἂν πληρώσῃ, σπου-
 δαίον ποσὸν ὡς ἐγγύρηιν. Εἰς τὴν Ἄγγ-
 λῖαν τὸ ἐντάλμα φυλακίσεως ἐκτελεῖται
 καθ' οἰουδήποτε προσώπου, ὀσον ὀψηλὴ
 και ἂν εἶνε ἡ κοινωνικὴ του θέσις. Ἐνας
 ἀπλοῦς ἀπὸς εἰμπορεῖ νὰ ζητήσῃ και νὰ
 ἐπιτύχῃ τὴν φυλάκισιν τοῦ βασιλέως, ἐάν
 ὁ βασιλεὺς τῷ χρεωστῇ χρήματα και ἀρ-
 νεῖται ἡ δὲν ἔχῃ νὰ τὸν πληρώσῃ.

— Ὄλα ραίτ! ἀνέκραξαν οἱ συνδαιτυ-
 τυμόνες ἐνθουσιασθέντες. Ἴδού ἡ χῶρα τῆς
 ἀληθινῆς ἰσότητος! Οἱ Γάλλοι, με ὀλην
 τὴν τὴν Ἐπανάστασιν, δὲν εἶνε εἰς θέσιν
 νὰ μὲς δώσουν μαθήματα ὡς πρὸς τὸ κε-
 φάλαιον τοῦτο.

— Κύριοι! ἀνέκραξε κάποιος ὀψῶνόν
 τὸ ποτήρι' προτεινῶ νὰ φωνάξωμεν τρία
 οὖρρά ὕπερ τῆς μεγάλης Ἄγγλῖας.

Ἡ πρότασις ἐγένετο δεκτὴ και οἱ νέοι
 ἐρόναξαν ἐμοθῶμως τὰ τρία οὖρρά, ἀδειά-
 ζοντες τὰ ποτήριά των. Ἵτοιμάζοντο δὲ
 τῶρα νὰ φύγουν, ὀταν ὁ Μπόμπης, συγκεκ-
 νημένος ἀπ' ὄσα εἶχεν ἀποῦσ', ἐπλησίασεν
 ἐκεῖνον, ὁ ὅποιος ἐφαίνετο νὰ γνωρίζῃ τῷ-
 σον καλά τὰ κατὰ τὸν δούκα Λωζέν, και
 ἀφῶ τὸν ἐχαίρειτῃς με ὀάρρος, ἀλλὰ και με

«Πῶς ὄνομάζεσθε, μικρὸ μου κύριε;» (Σελ. 415, στ. α')

τὴν συνήθη του χάριν, τὸν ἠρώτησεν ἀγγλιστί:
 — Μίστερ δικηγόρε! μού ἐπιτρέπετε νὰ
 ζητήσω ἀπὸ τὴν καλωσύνην σας μῖαν πλη-
 πληροσοφίαν;

Οἱ Ἄγγλοι εἶνε πολὺ τυπικοί. Δυσκό-
 λως ὀμιλοῦν εἰς ἄνθρωπον ποῦ δὲν τὸν γνω-
 ρίζουν, ποῦ δὲν τοῖς ἐπιστήθη ἀπὸ ἄλλον
 γνωστὸν των. Διὰ τοῦτο ὁ δικηγόρος δὲν
 ἐσπεύσε νὰποκριθῇ εἰς τὴν ἐρώτησιν τοῦ
 μικροῦ τζόκευ, τὸν ὀποῖον ἐξήτασε με
 βλέμμα δυσπιστίας.

Φαίνεται ὀμως, ὀτι ἀπὸ τὴν ἐξέτασιν αὐ-

τὴν ἐμαῖεν εὐχαριστημένος, διότι ὁ σάρ
 ἔρσιν ἔσκουαρ, δικηγόρος, κατεδέχθη
 νὰνοῖξῃ ὀμιλίαν με τὸ ἀγνωστὸν του ἐκεῖνο
 παιδί.

— Πῶς ὄνομάζεσθε, μικρὸ μου κύριε;
 — Μπόμπης.

— Καὶ τί εἶσθε;
 — Τζόκευ τοῦ δουκὸς Λωζέν. Ἐγὼ
 ἐκέρδια εἰς τὴ Γαλλία τὴν πρώτη κούρσα
 με τὸ ἀγγλικὸν ἄλογον Πέρτενερ.

Διατὶ ὄχι;

Ἡ ἀπάντησις αὐτὴ ἦτο εὐστοχος, δι-
 ὀτι αἱ πολυθρύλητοι ἱποδρομῖαι τοῦ Σαρ-
 πλὸν εἶχον κάμη κρότον εἰς τὴν Ἄγγ-
 λῖαν μεταξὺ τῶν ὀπόρτοσμων. Μαθόν-
 τες, ὀτι εὐρίσκοντο ἀπέναντι τοῦ περιφῆ-
 μου μικροῦ τζόκευ, ὁ ὀποιός εἶχε τὴν
 τιμὴν νὰ νικήσῃ τὸν μαχητήιον Κονγλάν,
 οἱ νέοι ἐκεῖνοι μετέβαλον ἀμέσως στάσιν.
 Ὁ δικηγόρος ἐπροχώρησε και τείνων τὴν
 χεῖρα πρὸς τὸν Μπόμπην, εἶπε.

— Shake hand! (*)

Ὁ μικρὸς ἔσεισε δονατὰ τὴν χεῖρα
 τοῦ σάρ ἔρσιν. Ἄπὸ τῆς στιγμῆς ἐκεῖ-
 νης ἡ παρουσίαις ἔγεινεν και ὁ μικρὸς
 μας ἦρω εἰσηχθῇ εἰς τὸν κύκλον τῶν θα-
 μωνίων τοῦ ξενοδοχείου. Ἐλαβεν ὀθεν τὸ
 ὀάρρος νὰ διατάξῃ σαμπάνιες, και καθῆσας
 με τοὺς νέους του φίλους, ἔμαθε μετ' ὀ-
 λίγον ὄσα ἤθελε περὶ τοῦ πρώην κυ-
 ρίου του.

Τῷ εἶπον, ὀτι ἡ φυλακὴ τοῦ Κίνξ-
 Μπῆντς ἦτο πολὺ μεγάλη και πολὺ ἄνετος,
 ὀτι ὁ δούξ ἐκεῖ-μέσα ἐπερνοῦσε καλά και
 εἶχεν ὀλας του τὰς ἀναπαύσεις, ἦτο ὀ-
 μως πολὺ μελαγχολικός και πολὺ κατα-
 βεβλημένος.

— Δὲν ἔχει ἄδικον! εἶπεν ὁ δικηγόρος,
 και διηγῆθη κατόπιν τὴν συνομισίαν, τῆς
 ὀποίας ὁ πελάτης του ἦτο ὄθμα.

Οἱ εὐγενεῖς ἀζηματαῖοι δὲν εἶχαν συγ-
 χωρησῇ τὸν εὐπατρίδην ποῦ ἐσυνήθηλό-
 γησε με τοὺς ἐπαναστάτας και ἀνεδέχθη
 νὰ τοὺς ὀπηρετήσῃ ὡς στρατηγός. Ἐκτὸς
 τοῦτου, μερικοὶ εὐγενεῖς, ποῦ εἶχαν μεί-
 νῃ πιστοὶ εἰς τὴν βασιλείαν, συνέλαβαν,
 φαίνεται, τὸ σχέδιον νὰ ἐγκαθεύσουν τὸν
 Λουδοβίκον ΙΣ' ἀπὸ τὸ Παρίσι και νὰ
 τὸν θέσουν ἐπὶ κεφαλῆς τῆς στρατιᾶς τοῦ
 Βορρᾶ. Ἄλλ' ἡ παρουσία τοῦ δουκὸς
 Λωζέν, ὁ ὀποιός ἐδιόκουσε τὴν στρατιάν
 αὐτὴν εἰς τὴν Βαλανσιέννην, τοὺς ἐστενο-
 χῶρει. Διὰ νὰπαλλαχθῶν λοιπόν ἀπὸ
 αὐτόν, οἱ ἀριστοκράται, οἱ εὐρισκόμενοι
 εἰς τὸ Λονδίνον καθ' ἡν στιγμὴν ἐφθασεν
 ἐκεῖ ὁ δούξ, κατῶρωσεν ὄστε νὰ συλ-
 ληφθῇ διὰ χρέη και νὰ μείνῃ οὕτως εἰς
 τὴν Ἄγγλῖαν ἐπ' ὀορίστῳ.

Ὁ Μπόμπης δὲν ἐνόησεν ὄλας τὰς λε-
 πτομερείας τῆς ἱστορικῆς αὐτῆς συνομισίας.
 Ἐνόησεν ὀμως ἀμέσως ἕνα πρῶγμα: ὀτι
 ὁ πρώην κύριός του ἦτο δυστυχής, φυλακι-

(*) Ἄναλογον πρὸς ἐκεῖνο ποῦ λέγει ὁ λαὸς
 μας: «Τόχα μῖδ!»

σμένος, και ὀτι ὄφειλε νὰ τὸν βοηθῆσῃ με
 κάθε τρόπον.

— Εἰμπορῷ, ἠρώτησε, νὰ ὄπάγῳ εἰς αὐ-
 τὴν τὴν φυλακὴν;

— Βεβαίῳτατα, ἀπεκρίθη ὁ δικηγόρος,
 εἰς τὰς φυλακάς τῶν κρατουμένων διὰ
 χρέη δὲν εἶνε μεγάλη ἀυστηρότης. Οἱ φυ-
 λακισμένοι εἰμποροῦν νὰ δέχωνται τοὺς
 φίλους των, προσόντων — προσέθεσε με-
 τιῶν, — ἐκείνους ποῦ τοὺς φέρουν χρήμα-
 τα διὰ νὰ τοὺς ἐλευθερώσουν.

Ἡ ἀστεῖότης αὐτὴ ἦτο ἀκτίς φωτός
 διὰ τὸν Μπόμπην.

Ἵμποροῦσε λοιπόν νὰ ἐλευθερωθῇ ὁ
 κύριός του ἀπὸ τῶν χρημάτων. Ἄλλ' αὐτός
 χρέματα εἶχε! ἕνα σάκκον γεμάτων!

— Πῶσα πρέπει νὰ δώσῃ κανείς, ἠρώ-
 τησε μ' ἐλαφρῶς τρέμουσαν φωνήν, διὰ ν'
 ἀποφυλακισθῇ ὁ δούξ Λωζέν;

— Τουλάχιστον διακόσιες λίρες στερλί-
 νες, ἀπεκρίθη ὁ δικηγόρος.

Και με κάποιαν εἰρωνειάν ἐξηκολού-
 τησε:

— Μήπως ἔχετε σκοπὸν νὰ τῆς δώ-
 σετε σεῖς;

— Διατὶ ὄχι; εἶπεν ὁ μικρὸς.

Και χωρῖς νὰ ἐξηγηθῇ περισσότερον,
 ἐσηκῶθη βιαστικὰ ἀπὸ τὸ τραπέζι και ἀπε-
 χαιρέτησε τοὺς Ἄγγλους εὐγενεῖς.

(Ἐπεται τὸ τέλος)

ΑΘΗΝΑΙ'ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΧΙΟΝΙΑ

Ἄγαπητοί μου,

IAN ἀπὸ αὐτὰς
 τὰς ἡμέρας, ἐνῷ
 ἐπάγωνα εἰς τὸ
 γραφεῖόν μου χω-
 ρῖς νὰ ξεύρω δι-
 ατί, — φθινόπω-
 ρον ἀκόμη και ἡ-
 λιος ἐκείνην τὴν
 ἡμέραν, — μῖα και
 ἡ αὐτῆ εἰδήσις μου
 ἤλθε κατὰ δύο διαφόρους τρόπους.

— Τὰ βουνα ὄλα γύρω εἶνε χιονισμένα!
 ἀνέκραξε με χαρὰν ἕνα εὐτυχημένον κο-
 ρίτσι, ποῦ ἤλθε νὰ μεῖ ζήτησῃ ἕνα βι-
 βλίον.

— Ἄχ, κύριε μου, ἄρχισαν και τὰ
 χιόνια! Νὰ, τὰ βουνα σῆμερα ἔχημερῶθη-
 σαν χιονισμένα! μου εἶπε με λυπηρὴ μῖα
 πτωχὴ γυναικῶ, ποῦ ἤλθε νὰ μεῖ ζητή-
 σῃ συστατικὸν γράμμα διὰ μῖαν φιλιάν
 ὀραπὸν κυρίαν τῶν Ἀθηνῶν.

Ἐὰ πρῶτα χιόνια! Τί γρήγορα!..

Ἐτρέξα εἰς ἕνα παράθυρον τοῦ ἐπάνω
 πατώματος και εἶδα τὸ θέαμα τῶν μαχη-
 νῶν χιόνων ὕπο τὸν ἤλιον, ἔκπαγλον, θαυ-
 μάσιον ὀπως πάντοτε!

Και ὀμως νὰ! Ἄλλοι τὸ βλέπουν και
 χαίρουνται. Ἄλλοι τὸ βλέπουν και λυ-
 ποῦνται.

Πολὺ φυσικά!..

Οἱ εὐτυχεῖς ἄνθρωποι, οἱ πλούσιοι, οἱ
 ἀμέριμνοι, δὲν βλέπουν παρὰ ἕνα χειμῶνα
 καλὸν και ὄρατον, ὁ ὀποιός ἔρχεται νὰ
 τοὺς φέρῃ νέας χαρὰς και νέας ἀπολαύ-
 σεις. Οἱ δυστυχισμένοι ὀμως οἱ πτωχοί,
 οἱ γεράτοι φροντίδας και ἀγωνίας, δὲν
 βλέπουν παρὰ ἕνα χειμῶνα κακὸν, ἀσχη-
 μον, σκληρὸν, ὁ ὀποιός ἔρχεται νὰ τοὺς
 φέρῃ νέας λύπας, νέας στενοχωρίας, νέας
 ἀνάγκας και στερήσεις. Καὶ ἰδοὺ ποῖς,
 ἐνῷ τὰ πρῶτα χιόνια, διὰ τὸ καρίτσι ποῦ
 μου ἐξητόυσεν ἕνα βιβλίον διὰ νὰ περάσῃ
 γλῆκα ἡ ὄρα του κοντὰ εἰς τὸ τζάκι,
 ἦσαν ἕνα προμήνημα εὐτυχίας, — τὰ ἔβδα
 αὐτὰ χιόνια, διὰ τὴν πτωχὴν ποῦ ἐξη-
 τόυσεν ἕνα συστατικὸν διὰ νὰ λάβῃ βοή-
 θημα, ἦσαν προμήνημα δυστυχίας! Ἡ μῖα
 ἔλεγεν: «Ἀπὸ τῶρα! τί καλά!...» Και
 τὰ μάτια τῆς ἀκτινοβολοῦσαν. Ἡ ἄλλη ἔλε-
 γεν: «Ἀπὸ τῶρα; τί δυστυχία!...» Και
 τὰ μάτια τῆς ἦσαν ἔτοιμα νὰ σακρῶσουν..

Εὐτυχισμένοι μικροὶ μου φίλοι, σεῖς
 ποῦ ἠσθάνητε βέβαια τὴν ἰδίαν χαρὰν
 ὀταν εἴδατε τὰ πρῶτα χιόνια νὰ λάμπουν
 εἰς τὰς κορυφὰς τῶν βουνῶν τῆς Ἀπτικῆς,
 συλλογησῆτε πόσων ἄλλων ἀνθρώπων,
 ὀταν τὰ εἴδαν, συνεσφίχθη ἡ ψυχὴ ἀπὸ
 τὴν ἰδίαν ἀγωνίαν!... Νὰ ἐνθυμῆσθε
 τοὺς πτωχοὺς τῶρα ποῦ ἔρχεται ὁ χειμῶν,
 ὁ ὄρατος διὰ σᾶς, ὁ ἀσχημος δι' ἐκείνους!

Σὰς ἀσπάξιμα ΦΑΙΔΩΝ

ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΙΑ ΚΑΙ ΑΗΔΟΝΙ

Χλωμὴ μαραινεται ἡ μικρὴ τριανταφυλλία,
 Πόνου στήν ὄψη τῆς ἀπλῶνεται μαυρίλα,
 Τ' ἀχνόλευκα ἀνθη τῆς, τὰ δλόδρῶσα τὰ
 φύλλα
 Σκρόρτια, νεκρὰ κυλοῦν στῆς γῆς τὴν ἀγ-
 [καλιὰ...]

Τ' ἀηδὸνι, ποῦ ἔφαλλε τραγοῦδια μαγε-
 μένα
 Στὰ ὄρηα κλαριά τῆς, τὸ πουλι τῆς τὸ
 [γλυκό,
 Ποῦ ἔχυνε γύρω τῆς ἀγάπης φῶς θεϊκό,
 Σκληρὰ τὴν ἀφῖσε και πᾶει μακρὸν στὰ
 [ξένα...]

Και τῶρα νοιώθει ἐρμῖα ἡ πτωχὴ τριαν-
 ταφυλλία,
 Σβυστῆς ἀγάπης παγερά τὴν πνίγειον σκο-
 [τη...]

Γι' αὐτὸ ἡ χρυσοῦ τῆς μωρωμένη φθίνει
 [νεῖσθη
 Κι' ἀγάλι γέρνει στὴν αἰώνια σιγαλιά...]

Σὰν τ' ἀηδονάκι στὴ πατρίδα του γυρίσῃ,
 Ὄθινε πᾶ ἡ φίλη του 'ς τὸ χῶμα ἀπὸ καιρὸ
 Και θὰ προσμένῃ μωρολόγι θλιβερό
 Μ' ἕνα του φίλημα στερνὸ νὰ τῆς χαρίσῃ.

Μὰ τὸ τρελλὸ πουλι τὰ χάδια, τὰ φιλιὰ
 Τὰ μαγικά τραγοῦδια ἐέννοιας θὰ φέρῃ
 Σὲ ἄλλα δεντρά, ποῦ θᾶνε δλάνθιστα...
 [Ποῖος ξέρει;...]

Και ὀά ἐσχάσῃ τῇ νεκρῇ τριανταφυλλία!...
ΚΡΗΤΙΚΟΠΟΥΛΑ

ΜΙΑ ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΑΠΕΡΓΙΑ

Ο κύριος Αριστέδης άντκει εις την συντηγίαν των εργατών-υποδηματοποιών. Την Άλλην φερόν, όταν η συντηγία αυτή απεφάσισε να παργήσῃ, ὁ κύριος Αριστέδης ἐνούσιάζθη τόσον μετὴν ἰδέαν, ὥστε ἐβγαλε καὶ λό-

γον εἰς τὸ Ἐργατικὸν Κέντρον, συμβουλευσας «ἀνάντισταθὸν μέγχις ἐσχάτων». — Ἐπιστρέψας ἀπὸ τὴν νυκτερινὴν συνεδρίασιν, ἔπεσε νὰ κοιμηθῇ καὶ ἀμέσως μεταφέρθη εἰς τὸν κόσμον τῶν οὐρανῶν. Τότε εἶδε τὸ ἐπανωφόρι

του νὰ τραβῶ τὸ σακάκι του καὶ τὸ πανταλόνι του καὶ νὰ ζυγῶς λέγη: «Σύντροφοι! πρὸ πολλοῦ ἔπρεπε νὰ ποστρατευθῶμεν, διότι τὰ μαλλιά μας, ἢ μάλλον ἡ κλωστή μας, ἀπείσαν. Καὶ ὁ κύριος ὁ κυριὸς μας ἐπιμένει νὰ

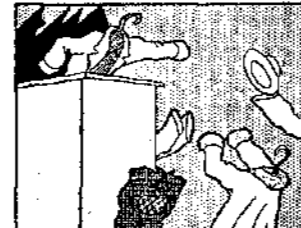
μὰς κρατῆ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του! Αὐτὸ εἶνε ἀνυπόφορον. Λοιπὸν νὰ κάμωμεν ἀπεργίαν!» — Ἔχει δίκην, ἀπεκρίθη τὸ πανταλόνι. Τί ὑποφέρω κι' ἐγώ, δὲν λέγεται! Τὴν νύκτα μετὴν βράζου ἐξω καὶ τὸ πρωὶ μετὰ πάλιν ἐστὶν ἐξω

μετὴν ξεσκονίστρα. Μετὰ μερὰ μὲν ἔκαμαν καὶ... ἐγγείρησι. Κυττάξτε αὐτὸ τὸ γελοῖο μάλωμα πρὸς ἀντικατέστησε τὴν ἐπιδημίδα μου! Ὁ, πὺς ντρέπομαι πρὸς τὸ ἐγώ!» — Κατόπιν ἔλα-

δαν τὸν λόγον τὰ ὑποδήματα. «Καταραμένος νὰ εἶνε ὁ ἄνθρωπος, ἐσεῖναθαν, πρὸς καθὲς πρωὶ μὲς ἀλείφει μετὰ μίαν φρικτὴν καραμπογιὰ καὶ μὰς πεθαίνει ἔπειτα μετὰ τὴν βούρτσα!» — Τὰ

ἐνδύματα τοῦ κυρίου Αριστέδῃ κάμνον παντοῦ ὀπαδοῦς. Εἰς τὴν συνέλευσιν τῶν ἀπεργῶν, τὸ ἐπανωφόρι δημηγορεῖ: «Ἀρκοῦν τὰ λόγια καὶ ἄς ἀρχίσωμεν τὰ ἔργα! Ζητοῦμεν ἐλάττωσιν

τῶν ἐργασίμων ὡρῶν καὶ καλὴν μεταχείρισιν. Ζήτησῃ ἡ ἀπεργία! Χειροκροτήματα, εὖγε, ζήτω, καὶ ὅλα τὰ παρόντα ἐνδύματα φεύγου. — Ὁ κύριος Αριστέδης ὄρμῃ νὰ τὰ συγκρατήσῃ, ἀλλὰ τὸν ὑπο-

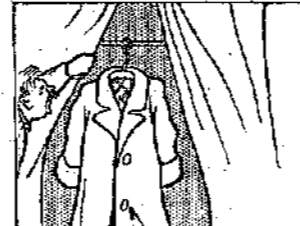
δέχονται μετὰ ὅλας τὰς τιμὰς τοῦ ἀξίζου... Συγχρόνως οἱ ἀπεργοὶ τὰ βάζου μετὰ τὸ ὑποκάμισον καὶ τὸ εἰσώδρακον τοῦ κυρίου τῶν. «Προδοταί!» τοὺς φωνάζουσι. Καὶ παίρνουσι τοὺς

δρόμους. — Ποὺ πηγαίνουσι; τί θὰ συμβῇ; Ὁ κύριος Αριστέδης ἐρωτᾷ ἕνα χειροφόλακα. «Δὲν ξέρω τίποτε, ἀπαντᾷ ὁ ἀστυνομικός» καθὼς βλέπει εἶμαι κι' ἐγώ θῆμα τῆς ἰδίας ἀπεργίας. — Ὁ

κύριος Αριστέδης ἐπιστρέφει ἀπρακτος εἰς τὸ σπίτι του. Ἄλλὰ ἔβρανα ὁ ἐπιδότης αὐτὸς παίρνει τέλος, διότι... κιτῶν τὸ ζυπητήρι. Ἡ ἐντύπωσις ὅμως ἐξακολουθεῖ καὶ ὁ κύριος Αριστέδης εἶνε βέβαιος

ὅτι τὰ ἐνδύματά του... τοῦ ἔβραναν. Σηκώνεται καὶ τρέχει νὰ ἴδῃ. Ὁ, χαρὰ! Τὰ ἐνδύματά του εἶνε ὅλα εἰς τὴν θέσιν των. Καὶ ἀπὸ τὴν χαρὰν του, ἀπεφίσησε νὰ μὴ ἀπεργήσῃ ὅτι αὐτὸς...

ΣΤΟ ΣΤΟΜΑ ΤΟΥ ΛΥΚΟΥ

Τὴν χρονιά ἐκείνη, ὁ χειμῶνας ἦταν ἐξαιρετικὸς δριμύς καὶ δὲν ὑπῆρχε μεγάλη προμῆθεια ξύλων ἐπὶ τὴν καλύθη τοῦ μάρμαρα Φερόνη. Ὁ Θωμάς Φερόνης ἦταν ἕνας ἀξίος ἀμπελοργός. Ἀπ' τὴ δουλειά του ὅμως δὲν κέρδιζε ἀρκετὰ, ὥστε νὰ πλουτῆσῃ. Κι' ἀφοῦ ἔκαψε στὴ θερμάστρα του καὶ τὸ τελευταῖο ἀπὸ τὰ κλήματα, πρὸς εἶχε φέρετ ἐπὶ τὸ σπίτι του μετὰ τὸν τρυγητό, δὲν εἶχε πιά τὰ μέσα νὰ διατηρήσῃ τὴ φωτιά. Καὶ φυσικὰ δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ περάσῃ τοὺς μῆνας τῆς παγωνιάς φουστὴν τὰ δακτυλά του. Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ βρῇ ἕναν τρόπο, γιὰ

νὰ μὴν ἀφίση τὴ γυναῖκα του καὶ τὰ παιδιὰ του νὰ πεθάνουν ἀπ' τὸ κρύο. Καὶ τὸν τρόπο αὐτὸν τὸν βρῆκε. Πήγαγε κάθε τόσο στὸ γειτονικὸ δάσος καὶ μαζευε τὰ σπασμένα κλαριά. Λίγα δευμάτια ἀρκοῦσαν στὸ πτωχικὸ του γιὰ πολλὰς ἡμέρας. Ἐνα παγερὸ πρωὶ τοῦ Ἰανουαρίου, ὁ ἀμπελοργός ζυπηγῆσε στὴς ἐξῆμισσι. Μόλις ζημέρωσε, φωνάζει ἀμέσως τὴ γυναῖκα του. Σηκώνονται καὶ οἱ δύο καὶ ντύνονται στὴ στιγμή. Ἡ γυναῖκα βάζει ἔμπροστί της μιά μακρὰ ποδιά ἀπὸ χοιρὸ ὑφασμα καὶ παίρνει στὸ χέρι δύο σχοιναῖκια. Ὁ ἄνδρας φορεῖ μιά παλιὰ, ἀλλὰ γερὴ ποδιά δερμάτινη, πρὸς τοῦ χραιμαίνει ὅταν περιώνη ἢ ἐπισκευάζη τὰ βαρέλια του, καὶ παίρνει μαζί του

ἕνα καλὸ κλαδευτήρι. Φοροῦν καὶ οἱ δύο στὰ πόδια των γονδρὰ τσίκαρα. — Ἐλα σέκω, Μανωλάκη μου, λέει ὁ Θωμάς τελειώνων τὴν ἐτοιμασία του. Ἐμεῖς σε λίγο θὰ φύγωμε. Σέκω νὰ προσέχῃς τὴν ἀδελφοῦλα σου. Κι' ἂν κλαίῃ ἢ καίμνη ἢ μικροῦλα... ἔ, καλὰ!... να-νοῦρισε τὴν... — Ναι, πατέρα, θὰ τῆς πῶ ἕνα τραγουδάκι, ἀπαντᾷ ὁ Μανώλης, ἕνα ἀγοράκι ἕνδεκα ἐτῶν, πρὸς ἦταν τὸ πιὸ χαριτωμένο, τὸ πιὸ εὐπειθὲς καὶ τὸ πιὸ ἄφοβο ἀπ' ὅλα τὰ παιδιὰ τοῦ χωριοῦ. Σὲ μιά στιγμή βρέθηκε ἐξω ἀπὸ τὸ κρεββάτι, ντυμένος — ἔς αὐτὸ δὲν δαπανοῦσε ποτὲ πολλὴ ὥρα — καὶ καθιερμένος ἔς ἕνα ξύλινο σκαμνί κοντὰ ἔς τὴν κού-

νια τῆς χαριτωμένης ἀδελφοῦλας του. Ἦταν μόλις δύο ὡς τριῶν ἐτῶν ἢ μικρὴ ἀδελφὴ τοῦ Μανώλη, καὶ τὸ καλὸ παιδί-τὴν ἀγαποῦσε μετὰ ὅλη του τὴν καρδιά.

Ἦναι ἀλήθεια, ὅτι κι' αὐτὴ ἦταν πολὺ χαριτωμένη καὶ χαδιάρη καὶ σχεδὸν ὅλη τὴν ὥρα ἔπαιζε καὶ γελοῦσε μετὰ τὸν ἀδελφὸ τῆς.

— Λοιπὸν, γυναῖκα, εἶσαι ἐτοιμὴ; λέει ὁ Θωμάς, μόλις ἀπόφασαν ὅ,τι ἡ σιτοδεία τῆς χρονιάς δὲν εἶχεν ἀκόμη ἐξάντηλῃ: ἕνα κομμάτι, δηλαδή, ξερὸ ψῶμι καὶ λίγο μπαγιάτικο λαρδί, συνδυεμένα ἀπὸ ἕνα ποτήρι κρασί νερωμένο.

— Ἐτοιμὴ, ἀπαντᾷ ἡ Χρυσάνθη πρὸς δὲν ἀργοποροῦσε ποτὲ.

— Τότε πάμε! Ἡ μητέρα σὺβει καὶ φιλεῖ τὸ κοριτσάκι τῆς. Ὁ Μανώλης πηδαίει στὸν λαϊμὸ τοῦ πατέρα του.

— Μανωλάκη, τοῦ λέει ἡ μητέρα του, πρόσχε καλὰ τὴν ἀδελφοῦλα σου.

— Εἶμαι ἥσυχος, λέει ὁ πατέρας. Ὁ Μανωλάκης εἶνε καλὸ παιδί καὶ πρὸ πάντων γυναικῶν... Ἡ μικρὴ εἶνε ἀσφαλίσμένη στὰ χέρια του. Γυναῖκα, πάμε!

Ἀμπαρώνουν τὴν θύραν των καὶ φεύγου.

Ἡ ἡμέρα προχωροῦσε. Ἡ πρώτη ἀκτίνες τῆς περνοῦσαν ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ ὀλίγα τζάμια, πρὸς ἡ πάχη τῆς νύκτας τὰ εἶχε θολώσει ποιητικὰ μετὰ παράξενες ζωγραφίαις κουλουδιῶν καὶ ριζῶν.

Ὁ Μανώλης ἔγερνε τώρα μετὰ ἀγάπη ἐπὶ τὴν ἀδελφοῦλα του, πρὸς εἶχε ζυπηγῆσει καὶ προσκαθοῦσε μετὰ τὰ παιγνίδια του νὰ τὴν διασκεδάσῃ. Ἡ μικροῦλα χαμογελοῦσε ἀπὸ εὐχαρίστησι. Τὰ δύο παιδάκια συνεννοῦντο μετὰ χιλίους μορφασμοὺς ἀστειοῦς, πρὸς κλητικῶς καὶ παιδρῶς.

Ὁ Μανώλης ἐξεσταινετο παίζων μετὰ τὴν ἀδελφὴν του.

— Ὁ, Φερονίτσα μου! τῆς ἔλεγε. (Τὴν εἶχάν ὀνομάσει Φερονίτσα ἀπὸ τὸ ὑποκοριστικὸ τοῦ πατρικοῦ τῆς ὀνόματος Φερόνη). Ὁ, καλὴ μου ἀδελφοῦλα! Εἶσαι χαριτωμένη κι' ὁ Μανωλάκης σου ἀγαπάει πολὺ! Γέλα ὅσο μπορεῖς τώρα, πρὸς εἶσαι ξύπνια. Κι' ἂν σε λίγες νυστάξῃς, θὰ σοῦ πῶ ἕνα τραγουδάκι.

— Ναι, ναι, ναι! ἀπαντᾷ τὸ κοριτσάκι πρὸς τὸ λεξικὸ τοῦ εἶνε ἀκόμη πολὺ σύντομο.

— Καλὰ! Ποῦ θέλεις, ἀδελφοῦλα μου;

— Ναι, ναι, ναι! εἶνε ἡ μόνη ἀπάντησις τῆς μικρῆς, πρὸς θέλει ἕνα τραγουδάκι, χωρὶς ὅμως νὰ ἐνδιαφέρεται καὶ γιὰ τὴν ἐκλογὴν του.

— Ἄφοῦ μ' ἀφίσεις νὰ διαλέξω ἐγώ, λέει ὁ ἀδελφὸς τῆς, ἄς πῶ τὸ πρῶτο πρὸς μὸς κατεβαίνει!

Κι' ὁ Μανώλης ἀρχίζει ἀμέσως νὰ τραγουδῇ:

Στὰ δάση ἄς τριγυρίζωμε
Μετὰ δίχως καρδιοχτύπι
Τώρα, πρὸς ὁ λύκος λείπει...
Λύκε, μὴν εἶσαι ἐδῶ!...

— Ὁχι, ὄχι, ὄχι! διακόπτει ἡ μικρὴ μετὰ ὕψος, πρὸς εἶδε ὅτι τὸ τραγουδί δὲν τῆς ἄρεσε.

Ὁ Μανώλης ἀρχίζει ἕνα ἄλλο:

Φυλάξου ἀπ' τὸν λύκο
Τὸν ἀγριο, μικροῦλα μου,
Φυλάξου ἀπ' τὸν λύκο!...

— Ὁχι, ὄχι, ὄχι! ἐπαναλαμβάνει τὸ κοριτσάκι μετὰ τὸν πιὸ φανερὸς δυσανεξίας.

Ὁρισμένως ἡ ἰδέα τοῦ λύκου δὲν εἶχε θελγητρὸ γιὰ τὴν Φερονίτσα.

Ὁ τραγουδιστὴς μας βέβαια δὲν ἔβαλε ἔς τὸ νοῦ τοῦ κακοῦ γιὰ τοὺς λύκους. Τραγουδοῦσε ἀπλῶς ὅ,τι εἴρισκε πρὸς χεῖρο, γιὰ νὰ διασκεδάσῃ τὴν ἀδελφοῦλα του.

Παρετήρησε ὅμως, ὅτι ἡ Φερονίτσα δὲν εὐχαριστεῖτο.

— Περιεργο! σκέφθηκε, αὐτὴ, πρὸς ἀγαπάει τόσο τὰ τραγουδάκια!...

Καὶ κύτταξε γύρω του νὰ ἀνακαλύψῃ κανένα πρῶγμα ὡς παιγνίδάκι, γιὰ νὰ ἐμπειδιστῇ τὴν μικροῦλα νὰ κλάψῃ.

Ἐξάφνα διακρίναι κοντὰ στὴ θερμάστα ἕνα κομμάτι ξύλο.

Τρέχει ἀμέσως νὰ τὸ πάρῃ. Ἐνῶ τρέχει, ἕνα ἄλλο τραγουδάκι τοῦ ἔρχεται στὸν νοῦ. Καὶ τὸ τραγουδεῖ, ἐπαναλαμβάνων τὴν ἐπιφθὸν μετὰ κάποια εὐχαρίστησι:

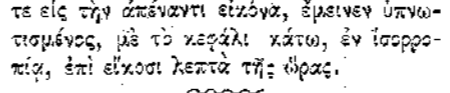
(Ἐπεται τὸ τέλος)

ΜΑΡΙΑ ΘΑΛΕΡΟΥ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Ἄστακος ὑπνωτισμένος.

Ἐνας ὑπνωτιστὴς ἢ μαγνητιστὴς, ὑπνωτίζει τοὺς ἀστακοὺς, τρίβων τὴν ράχιν των διὰ τῶν δακτύλων. Ὁ ἀστακος, τὸν ὅποσον βλέπετε εἰς τὴν ἀπέναντι εἰκόνα, εἶμεν ὑπνωτισμένος, μετὰ τὸ κεφάλι κάτω, ἐν ἰσορροπία, ἐπὶ εἰκοσι ἑπτά τῆς ὥρας.

Περίεργον φυτὸν.

Ἰδοῦ φωτογραφία, ἢ ὅποια ἐλήφθη ἀπὸ ἕν θερμωκῆπιον τῆς Σιγγαπόουρης. Παριστᾷ φυτὸν, εἰς τὸ ὅποσον ὁ κινέζικος κηπουρὸς κατάρθωσε νὰ δώσῃ αὐτὸ ὡς σχῆμα, κάμ-

πτων αὐτὸ ἐφ' ὅσον ἐμεγάλωσε, καὶ συγκρατῶν διὰ στρογγύων, ξυλαρίων καὶ συρμάτων. Κατόπιν ἀφῆρσε τὰ στρίγματα καὶ τὸ φυτὸν εἶμεν ὡς τὸ βλέπετε διαστραμμένον.

Ἐβδομαδιατοὶ Διαγωνισμοὶ

α'.) Διὰ τοὺς γαλλομαθεῖς

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τορκελλοβῶλου II.

L'	SE	ET	SE
HOM	PO	DI	SPO
MB	PRO	EU	DI

Νὰ συναρμολογηθῶν αἱ συλλαβαὶ αὐταί, ὥστε νικητοελεσθῇ ἐν βῆτον.

β'.) Γρφος

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μέλλοντος Ἐφευρέτου

μὸ Ν καίει
I μὸ NNKT Πᾶν Τ

γ') Μαγικὴ εἰκὼν

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σημαιοφόρου Ἑλλήνος.

Ἰδοῦ τὸ ἄρμα τοῦ Ἀπόλλωνος. Πρὸς εἶνε ὁ ὀδηγὸς του;

Ἄλλωσις: Αἱ λύσεις—δωρονήποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου,—συνοδοῦνται ὑπὸ ἐνὸς μόνου διακρίτου γραμματισμοῦ.

Λύσεις τοῦ 50οῦ φύλλου

α'. ΘΑΕΜΑΧΟΣ (Τράπεζα, Ἡράσειον, Λύρα, Ἐσημερίς, Μύλος, Ἄγκυρα, Χεῖρ, Ὅφει, Σταφυλὴ). — β'.) Dieu benit les bons.

ἀγγλῆν Δ. Χρ. (καί, ἡ τουρκικὴ σημαία ὑψώθη εἰς τὴν ἐδῶ προεδρίαν· ἔχει ἀκόμη;) Ἀθά-
νατα 1821—1912 (καὶ αὐτὴ κακογομασμένη·)
Τρολλὴν Ναυτοπολίαν (Ἰστειλαί·) Χαλασιμὸν
Κόσμον (εἰς ἀπλοὺν χαρτῆ, σὺν αὐτῷ κοῦ
μοῦ γράφεις·) Δουλοῦσαν Ἀγγελιοπολίον, κτλ.
 Εἰς δόας ἐπιστολὰς Ἰαβιζα μετὰ τὴν 20ῆν
 Νοεμβρίου, θάπαντῶσιν εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Νέος 139ος Διαγωνισμὸς Ἀνάσων
Δελοῦσιου—Νοεμβρίου.

(Δι' ἰσοεἰς, δεκατὶ μέχρι τῆς 23 Φεβρουαρίου.
 ἄλλα καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης, ἐφ'
 ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιουθῆ.)

560. Δεξιόγραφος

Ὁμηρικὴν βασιλίαν
 Ἀκόπως θάναστῆσιν,
 Ἄν ἓνα γράμμα γαλλικόν
 Μαζὶ μ' ἐν ἀριθμητικόν
 Καὶ σύνδεσμον κολλήσῃς.
 Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἰδεώδου

561. Συλλαβόγραφος.

Φθόγγον μουσικὸν ἐνάδεις
 Μὲ μικρὸν ἀπ' τὰ θηρία,
 Καὶ διδασκτικὴν δηλώσεις
 Ἱστορίαν διὰ παιδία.
 Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Βαλκανικῆς Συμμαχίας.

562. Μεταγραμματισμὸς μετὰ

Στοιχειογραφίου.

Ὅπως ἔχω ἂν μάφισιν,
 Εἴμ' ἓνα νησί γνωστόν.
 Ἄν μάλ' ἄλλης τὸ κεφάλι,
 Παρευθὲς θὰ ξεπροβάλλῃ
 Κάποιος τῶν Ἀργοναυτῶν.
 Μὰ καὶ τοῦτον ἂν θηλήσῃς
 Νὰ τὸν ἀποκεφαλίσῃς,
 Τότε, φίλε μου, καὶ πάλιν
 Θάπαυκῆσθαι ἦψον ἄλλον.
 Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἡρωϊκῆς Σάμου.

563. Ἀναγραμματισμὸς.

Ποτῆμι Ἰσπανικόν
 Ἀνεγραμμάτισα
 Καὶ ζῶον οἰκιακόν
 Σοῦ ἐσχημάτισα.
 Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τελεσίλλας

564. Τρίγωνα

α) * * * * * Ναντικισκαταλοῦν
 * * * * * οἱ ἀστερισκοὶ διὰ
 6) * * * * * γραμμάτων οὕτως
 * * * * * ὥστε νάνικισκαταλο-
 * * * * * νται: Εἰς μὲν τὸ α'
 * * * * * τρίγωνον, ἀριστερὰ
 * * * * * ῥῆμα σύνθετον ἐκ
 * * * * * τῶν εἰς μί, δεξιὰ ἢ
 * * * * * γεωρῶν τῆς Ἰουδαίας,
 * * * * * καὶ κάτω ποταμὸς
 ἀργατῆς Βοιωτίας. Εἰς δὲ τὸ β' τρίγωνον,
 ἀνω ἀργαῖον πλοῦτον, ἀριστερὰ ὁμηρικὸς
 βασιλεὺς καὶ δεξιὰ ποτηρὸν πνεύμα.
 Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ροβοῦσιου, Ἑλληνοκαίτου.

565. Μαγικὴ Εἰκὼν ἀνευ Εἰκόνας

— Ἀπ' ἐκεῖνον· κεῖ τὸν χάρτην,
 Εἰμπορεῖτε νὰ μοῦ βρῆτε,
 Ποῖά μεγάλη πόλις λείπει;
 — Δύ: κόλο! ὃὰ πῆξε ἔλοι.
 — Κε' ὁμοῦς, φίλτατοί μου λῦται.
 ἄς τὴν ἔχω εἶπῃ!
 Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τέλλου Ἄγους

566—570. Μαγικὸν Γράμμα

Ἦν ἀνταλλαγὴ ἑνὸς γράμματος ἐκάστης
 τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε
 τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶν, ἀνευ ἀναγραμ-
 ματισμοῦ, ἄλλα τοσαύτ' λέξεις:
 Δαναίς, πόνος, κόμος, πάρος, κηρός.
 Ἐστάλη ὑπὸ Μαριάνθης Χ. Ζαφειροπούλου

571. Ποικίλη Ἀκροστοιχίς

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν κάτωθι
 ζητούμενων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας,
 τὸ τρίτον τῆς τρίτης, καὶ οὕτως καθέτης, ἀπο-
 τελοῦν ἀρχαίαν θεάν.

1, Βασίλειος τῶν Περσῶν. 2, Νῆσος τοῦ
 Αἰγαίου. 3, Εἶδος χρώματος. 4, Ζῴον φορ-
 τηγόν. 5, Πόλις τῆς Ἑλλάδος. 6, Οἰκιακὸν
 ἐργαλεῖον καθαρῶτητος. 7, Νῆσος τοῦ Ἰο-
 νίου.

Ἐστάλη ὑπὸ Παναγιώτου Χ. Ζαφειροπούλου

ΤΟ 36^{ον} ΕΤΟΣ

Ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου 1913, ἡ Διά-
 κλασις τῶν «Παιδῶν» εἰσέρχεται εἰς τὸ
 36ον αὐτῆς ἔτος.

Οἱ συνδρομηταὶ μας, τῶν ὁποίων ἡ
συνδρομὴ ἔληξεν ἤδη ἢ λήξει μετ' ὀλίγον
παρακαλοῦνται Ν' ΑΝΑΝΕΩΣΟΥΝ ἐγ-
 καιρῶς, καὶ εἰ δυνατὸν ἀπὸ τοῦδε, πρὸς
 ἀποφυγὴν τῆς μεγάλης συσσωρεύσεως ἐγ-
 γραφῶν κατὰ τὸ τέλος τοῦ ἔτους.

Οἱ ἐγγραφομένοι ἢ ἀνανεῶντες τὴν
συνδρομὴν τῶν ἔτησιον ἢ ἐξάμηνον, ἀπὸ
σημερον μέχρι τῆς 30 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ, θὰ
λάβουν μέρος εἰς τὴν ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗΝ
ΚΛΗΡΟΣΙΝ τῆς πρώτης ἐβδομάδος τοῦ
 προσεχοῦς Δεκεμβρίου, καθ' ἣν ὁ κλη-
 ρωθῆσόμενος, εἰς μόνος, θὰ κερδίσῃ
 ΜΙΑΝ ΛΑΧΕΙΟΦΟΡΟΝ ΜΕΤΟΧ-ΗΝ τῆς
 Ἑθνικῆς Τραπεζῆς ἀξίας δραχμῶν 100,
 μ' ἐπιπλέον κέρδους δρ. 50,000.

Εἰς τὸ διάστημα τοῦ ἔτους 1914 θὰ
 γίνωνται ἈΛΛΑ! ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΚΛΗΡΟΣΕΙΣ
 Δώρων ποικίλων, ἀξίας 1600 ἐν ὅλῳ
 δραχμῶν, εἰς ἐκάστην τῶν ὁποίων, κατὰ
 τοὺς ὅρους τοῦ δημοσιευθέντος εἰς τὸ
 46ον φύλλον, σελ. 371, θὰ συμμετέχουν
 οἱ ἐγκαίρως προσληφθέντες τὴν συν-
 δρομὴν τῶν διὰ τὸ 1914. Τὰ Δώρα, διὰ
 τοὺς 50 κερδίοντας ἀριθμοὺς ἐκάστης
 τῶν τεσσάρων τούτων Κληρώσεων, θὰ
 εἶνε ὅμοια μετὰ τῆς 4ης Κληρώσεως Ἐ.
 Ἐ., ἢ ὅποια ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ 48 φύλ.
 Ἐκτός τούτων, οἱ ἀνανεῶντες τὴν
 συνδρομὴν τῶν ἢ ἐγγραφομένοι μέχρι τῆς
 30 Νοεμβρίου, ἔχουν τὸ ΠΡΟΝΟΜΙΟΝ
 νάροῦσιν τοὺς τόμους τῆς Διαπλάσεως
 τῶν ἔτων 1899 ἕως 1905, ὅλους μαζί,
 ἢ χωριστὰ ἓνα ἕκαστον, τιμώμενον ἀρχι-
 κῶς δρ. 7, ἂντι δραχμῶν 4 μόνον (καὶ
 χρονοῦσιν ἀντι δραχμῶν 7) τοὺς δὲ τό-
 μους τῶν ἔτων 1906-1913, ὅλους μαζί ἢ
 χωριστὰ ἓνα ἕκαστον, τιμώμενον ἀρχικῶς
 δρ. 8, ἀντι δρ. 4,50 μόνον (καὶ χρονοῦ-
 σιν ἀντι δρ. 7,50).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Εὐχαριστῶ θερμῶς τοὺς ψηφιστάς με
καὶ παρακαλῶ πάντας ὅπως μὴ μὲ λη-
σμονήσῃσι κατὰ τὴν τελικὴν Πειραγήμιον.

Ο ΠΑΝΗΠΕΙΡΩΤΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΝΕΑ

ΕΛΛΑΣ» ΚΑΙ Ο ΚΥΠΡΙΑΚΟΣ «ΕΝΩΣΙΣ»

Εὐχαριστοῦσι τοὺς ὑποστηρίξαντας τοὺς
 ὑποψηφίους τῶν καὶ παρακαλοῦν αὐτοὺς νὰ
 τύχῃσι τῆς αὐτῆς ὑποστηρίξεως καὶ κατὰ
 τὴν τελικὴν. (II' 452)

Εὐχαριστῶ πάντας τοὺς ἀναδείξαντας τὸ

ψευδώνυμόν μου, ἴδια δὲ τὴν φιλετήτην

«Νέαν Ἑλλάδα» καὶ παρακαλῶ αὐτοὺς ἵνα
 τύχῃ τῆς ὑποστηρίξεώς τῶν καὶ κατὰ τὴν
 τελικὴν. — Πειραγήμιον (II' 463)

Εὐχαριστῶ πάντας τοὺς ψηφιστάς τὸ

ψευδώνυμόν μου, ἴδια δὲ τὸν Πανηπι-

ρωτικὸν Σύλλογον «Νέαν Ἑλλάδα».
 Μέγας Στρατηλάτης (II' 464)

Εὐχαριστῶ πάντας τοὺς ψηφιστάς με

καὶ παρακαλῶ πάντας ὅπως μὴ μὲ λη-

σμονήσῃσι κατὰ τὴν τελικὴν Πειραγήμιον.

Ο ΠΑΝΗΠΕΙΡΩΤΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΝΕΑ

ΕΛΛΑΣ» ΚΑΙ Ο ΚΥΠΡΙΑΚΟΣ «ΕΝΩΣΙΣ»

Εὐχαριστοῦσι τοὺς ὑποστηρίξαντας τοὺς
 ὑποψηφίους τῶν καὶ παρακαλοῦν αὐτοὺς νὰ
 τύχῃσι τῆς αὐτῆς ὑποστηρίξεως καὶ κατὰ
 τὴν τελικὴν. (II' 452)

ΕΥΓΕΝΕΣ ΙΔΑΝΙΚΟΝ
ΜΕΓΑΣ ΣΤΡΑΤΗΛΑΤΗΣ
 ὑποψήφιος ὑποστηρίζομενος ὑπὸ τῆς «Νέας
 Ἑλλάδος». (II' 455)

Ὅλοι ἄσπρο στοὺς ὑποψηφίους τῆς «Νέας
 Ἑλλάδος» καὶ τῆς «Ἐνώσεως»:
 21ην Φεβρουαρίου, 26ην Ὀκτωβρίου, Ἑλ-
 λάδα τοῦ Ρῆγα, Εὐγενὲς Ἰδανικόν, Μέγαν
 Στρατηλάτην, Ἀνδρείον Ἐρυθροχίτωνα, Ἠ-
 ῥωα τοῦ Ἀρίστου καὶ Πειρακτήριον.
 Ζήτω·ωωω! Ὅλοι ἄσπρο!
 Βασίλειος Σατανάδων, Διάβολος Γιαν-
 νιώτης, Ὑψηλόφρων Ἑλλη, μετὰ 40
 φίλων τῶν. (II' 456)

Καὶ πάλιν ἀνεξάρτητον ψηφιστέ με,
 παιδί! — Μπαρουτοκαπνισμένη.

Ανταλλάσσω δελτάρια· γραμματώσημον ἐπὶ
 τοῦ εἰκονογραφημένου μέρους: Ἀπαντῶ
 ἀμέσως. — O. Dindin, 19, rue Parmentier,
 MONS-EN-BAROEUL près Lille
 FRANCE—NORD (II' 458)

Ἡ lingua latina ἐμπνέει, Δουδοβίτσι
 Μπετόβεν, μὰ ἐγὼ προτιμῶ τὰ μα-
 θηματικά. — Βαλκανικὴ Συμμαχία.

ΠΑΝΗΠΕΙΡΩΤΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ

«ΝΕΑ ΕΛΛΑΣ».

Ἀγαπητοὶ Συνάδελφοι, ἡ «Νέα Ἑλλάς»,
 ἠνωμένη μετὰ τῶν πανευχύρων συλλο-
 γῶν «Ἐνώσεως» «Σταδίου» καὶ «Δόξης»,
 κατεργάται εἰς τὸ Δημοψήφισμα μετὰ τὰ ὑψαι-
 οτάτα ψευδώνυμα:

- ΑΝΔΡΕΙΟΣ ΕΡΥΘΡΟΧΙΤΩΝ
 - ΒΥΛΓΑΡΟΜΑΧΟΣ ΕΛΛΑΣ
 - ΔΟΞΑΣΜΕΝΟ 1913
 - ΕΛΛΑΣ ΤΟΥ ΡΗΓΑ
 - ΕΥΓΕΝΕΣ ΙΔΑΝΙΚΟΝ
 - 26^η ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ
 - 21^η ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ
 - ΗΡΩΣ ΤΟΥ ΑΡΙΣΚΟΥ
 - ΜΕΓΑΣ ΣΤΡΑΤΗΛΑΤΗΣ
 - ΣΗΜΑΙΑ ΤΟΥ ΑΒΕΡΩΦ
- Ὅλοι ἄσπρο!! Ζήτω!! Ζήτω·ωωω!

Υποστηρίξω θερμῶς τὰ ὑπερογα ψευδώνυ-
 μα: Δοξασμένο 1913, Εὐγενὲς
 Ἰδανικόν, Σημαία τοῦ Ἀβερῶφ.
 Βασίλειος τῶν Σατανάδων
 μετὰ 20 φίλων τῶν (II' 461)

Ανταλλάσσω δελτάρια μετὰ ὅλους τοὺς ψευ-
 δωνυμοῦς. Διεθύνουσιν: Κωνσταντι-
 νον Σ. Σπέγγον, Ἰωάννινα.
 Εὐγενὲς Ἰδανικόν (II' 462)

ΗΡΩΣ ΤΟΥ ΑΡΙΣΚΟΥ
 ΑΝΔΡΕΙΟΣ ΕΡΥΘΡΟΧΙΤΩΝ
 Ὑποψήφιος «Νέας Ἑλλάδος»· Ὅλοι ἄσπρο!

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 50ου ΦΥΛΛΟΥ

(Ἴδε τὰς λύσεις εἰς τὴν σελ. 417.)
 ΑΘΗΝΩΝ: Μέγας Τρυφῆνης, Πέτρος Γού-
 σης, Ξε. Μ. Φλωράνης, Ταμζῆ· Τιατῆς.
 ΑΓΡΟΥΣ: Μάνος Ν. Ολοφάνου.
 ΘΕΩΝ: Μελὲρ, Ἀ.Φ. Αἰσάκος.
 ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑΣ: Παναγ. Γ. Τσιντίνας.
 ΚΟΝΗΠΟΔΕΩΣ: Ἰωαν. Β. Χρυσικός, Ἡρώς
 τοῦ 1913.
 ΔΕΧΑΙΝΩΝ: Λουλοῦσα Ν. Ἀγγελιοπούλου.
 ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Νικηφόρος Ναυμπαχίας, Πελ. Γ.
 Καλαμάκης, Πιστ. Τσατσοπούλου.
 ΣΥΡΟΥ: Σπ. Κολοκωστίης.
 ΤΡΙΚΚΑΛΩΝ: Ἀθ. Ἀναγνωσταδῆς.
 ΥΡΑΡΑΣ: Ἀθανασία Πάλλη.
 ΧΑΛΚΙΑΔΟΣ: Γεωρ. Μπίρης, Εὐαγ. Παπανι-
 κόλαου, Α. Ν. Νικολάου.
 ΧΙΟΥ: Ἐνα Χριστόμ.

ΤΑ ΣΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὐρόντων ὁδὴν τὴν ἴδιαν τὰ ὀνόματα
 ἀπέδωκαν εἰς τὴν Κληρωσίδα καὶ ἐκλήρωθη ὁ
 ἐν Πειραιεὶ. ΠΕΡ. ΤΣΑΤΣΑΡΟΥΝΟΣ ὁ ὁποῖος
 ἐνεγράφη διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου.